

שיעור 23א

נעשה היום חזרה על "שמע ישראל". נעוץ סופם בתחילתם. נחזור למילה 'שמע'. קריאת שמע מתחלקת לשני חלקים: החלק הראשון הוא המילים "שמע ישראל", והחלק השני אלה המילים "הויה אלוהינו ה' אחד". בשלב הראשון אנחנו עדיין בחיצוניות העולמות, בשלב השני אנחנו כבר נעים לעבר פנימיות העולמות בשביל להמשיך את פנימיות המוחין. בשלב הראשון אנחנו תחת ישויות והארות שמות אלוקים, ובשלב שני אנחנו הולכים לעבר או"א עילאיים, ייחוד שאינו תדיר, והמשכת שמות הויה ואקיה שמתחילים להופיע גדלות בתוך החיים. זוהי בקצרה ההבחנה של שני החלקים של קריאת שמע- "שמע ישראל, ה' אלוקינו ה' אחד".

תהליכי ההכנה של "שמע ישראל"

ב"שמע ישראל" אני עדיין מקשיב למה שקיים בתוך המציאות. אני שומע ונפתח ליישראל, לשלמות, בחינת ישראל שבתוכנו. האורות המקיפים נמשכים לז"א, הארת שיר-אל של חסד וגבורה. כל זה מכין אותי ליכולת להעלות מ"ן, להמשיך לאו"א עילאיים, ולהמשיך שפע חדש. להמשיך צמיחה ויכולת להגיע לאחדות חיים שתאפשר גדלות ופנים בהמשך הדרך. אנחנו מכוונים אל היכולת להגיע לתפילת שמונה עשרה, לבניין בית מקדשנו ולעמוד פנים בפנים מתוך תודעת גדלות.

זה גם יושב על הפשט במובן מסוים. "שמע ישראל", הם מילות הכנה שמזמינות אותנו, קוראות לנו לפתיחה של הקשבה, כמו שאני מבקש לשמוע אותו. "הויה אלוקינו הויה אחד" זו כבר אמירה, שמתווספת אל המילים הראשונות שיש בהם עדיין נוכחות מסוימת של הקשבה.

בתוך הנוכחות של 'שמע ישראל' יש גם תהליך שהוא תהליך מכין. התהליך הזה מתחלק לשניים: א. אני מקבל כוח להעלאת מ"ן. ב. אני משלים את הקומה שלי. אלה דברים שהם לא נפרדים אחד מהשני. ראינו באריכות איך בארבע הסוגים של קריאת שמע אני עולה מ"ן שישפיע על מה שאני אקבל. אם עדיין לא השלמתי את המוחין של אורות מקיפים דאבא, זה ישפיע על מה שאקבל בהעלאת המ"ן שלי. אני אקבל העלאת מ"ן של מוחין דגדלות שמשולבים במוחין דקטנות שצריכים להשתלם עם אורות מקיפין דאבא. לכן ישנו השלב של ההכנה. המהרח"ו רואה בו את השלב הכי חשוב.

לא מדובר כאן על הכנה כוללת לתפילה, אלא הכנה ל"שמע ישראל". תיקוני עולם העשיה, עולם היצירה, ועולם הבריאה, הם לא ההכנה בה אנחנו עוסקים עכשיו. ההכנה ל"שמע ישראל" מתרחשת בקריאת שמע שקודמת לה. קריאת שמע הקטנה, שאחרי הנחת התפילין, נותנת לנו את הצעד הראשון עליו אנחנו בונים את הקריאת שמע הנוספת.

במובן יותר רחב, אפשר לשאול באיזה מובן כל מה שעשינו מתחילת התפילה עד עכשיו הוא גם הכנה לקריאת שמע. להשלים את התדיר בצורה בה לא נהיה רק במוחין דיניקה של אמא, באור פנימי, אלא נפתח גם להתעוררות נשמתית, להתעוררות לקשר החיים הרחב שלי. לשיר יחד את שירת הבריאה, להתעורר ביחד עם העולמות, לשיר בברכות השחר, להתעורר יחד עם כל מה ששוררו בפרק שירה, בפסוקי דזמרא – יהללו את ה' כל שמיים, יהללו כל צבאיו כל כוכבי אור. להתעורר יחד עם ברכת יוצר, עם כל העולמות יחד, לברך ולשבח את הקב"ה ולקדש, ולהמליך את הקב"ה יחד עם שירת המלאכים. כל הדבר הזה הוא פתיחה של הישראל שלי,

שהוא סולם שמלאכי אלוקים עולים ויורדים בו, והוא תיקון כסא הכבוד. אפשר להתבונן באופן רחב יותר ולהבין שכל מה שעשינו מהבוקר עד עכשיו הוא חלק מאותה תמונה של השלמת תנועת התדיר ופתיחת הישראל שבונו. זה במובן מסוים מקביל גם לשלב האבות עד מעמד הר סיני.

כך גם אפשר להתייחס להכנה הזו של המילים 'שמע ישראל', אני מבקש לעלות מ"ן מתוך קשר של חיים, רחב, עם כל עם ישראל לדורי דורות. גם בחינת קשר החיים של אור פנימי דאבא וגם אור מקיף של אבא. איזשהו מעבר שאנחנו נושאים יחד של שירת אל שקיימת בתוכנו שמבקשת לצמוח במסע של עליית עולמות שממשיך אור של אחדות חיים חדש על המציאות ומאפשר פתיחה להתהוות חיים חדשה ולאחיה חדש שמביא אחדות חיים והארת פנים למציאות.

יש כאן הקשבה שמכוונת לשמע ישראל במובן רחב, של הקשר החיים הרחב שלנו. אלו שתי המטרות שנמצאות בתוך שמע ישראל: לקבל כוח להעלאת מ"ן, ולעבור תהליכי השלמה של דמות האדם שבנו עוד בשלב המוחין דיניקה, בשמות האלוקים שבנו.

לפני הויה ואקיה, לפני או"א עלאים, אנחנו רואים כאן את עם ישראל קשורים בתמונה הגדולה של הארת החיים הישראלית ונקשרים בה תחת שם אלוקים, במוחין דיניקה, ומבקשים לעלות ולצמוח איתה לעבר מוחין חדשים. לא רק כאדם פרטי אלא לכל מרחב החיים המשותף. זה חלק משמעותי מהמקום של קריאת שמע גדולה, שהיא ציבורית ולא פרטית.

קבלת הכוח לעליה ב"שמע ישראל"

הדבר השני, הוא ההבנה שאנחנו קוראים קריאת שמע אחרי החורבן. הנחת הבסיס של השמועה שלנו זאת גלות. לו היינו במצב בית מקדשי קריאת שמע הייתה נראית אחרת. אנחנו קוראים את קריאת שמע שלנו בעולם בו אנחנו זקוקים לחדש את המוחין, לצאת מהקטנות של החיים, כי אנחנו בגלות. לו היינו במצב בית מקדשי ז"ן היו עומדים פנים בפנים במצב של הארת מוחין והתנועה אל עבר הפנים הייתה הרבה יותר פשוטה וזמינה. כיוון שאנחנו במצב גלותי קשה לנו להעלות מ"ן. קשה לנו לעשות את המסע שמתחבר אל אותה התהוות חיים קדושה שאנחנו מבקשים להתברך ממנה. תודעת הבסיס שלנו היא במוחין דקטנות. כדי לקבל כוח לקרוא קריאת שמע, להעלות לשם, אנחנו זקוקים לעוד שלב, שייתן לנו כוח לעליה.

לפי זה אפשר לחלק את קריאת שמע לשתיים: בשלב ראשון נקבל את הכוח לעלייה ובשלב השני נבצע את העליה עצמה.

מצבי הגלות

*"הנה כוונתינו להעלות זון בסוד מים נוקבין רק שאין בהם כוח לעלות מחמת הגלות
וצריכים אנחנו לתת להם תחילה איזה הארה מלמעלה כדי שיוכלו אח"כ לעלות ואח"כ
יתייחדו או"א"*

כיוון שאנחנו בגלות, אין לנו כוח לעלות. גלות זה מצב בו אני נמשך למטה והחוצה בחיים שלי. משהו חסום לי ביכולת להתחבר, ביכולת הטבעית לעלות ולצמוח, להתפתח, אני לא מחובר לסיפור שלי.

העיקרון הזה, קיים בכתבי האר"י גם ללא קשר לגלות. בדרוש שלנו נושא הגלות מאוד מחודד, אבל זה עיקרון

כללי באר"י. לפני שאתה עולה, אתה צריך הארה מלמעלה שתיתן לך כוח לבצע עלייה. זה נשמע פרדוקס.

באופן טבעי אני חי במסגרת תודעתית מסוימת. יש לי תקרת זכוכית, של המרחב בו אני תופס את עצמי. אני חי בעולם העשייה, וזו מערכת החשיבה שלי, מערכת ההקשרים שלי. ככה אני קורא את עצמי, וחי את עצמי. למה שאני אצליח לעלות לעולם מעל? אני צריך איזשהי הארה של עולם עליון שתגרום לי להזדהות איתו, ולהרגיש שאני שייך אליו, שהוא הסיפור שלי, ואז אני יכול לעלות אליו. אם עולם היצירה יאיר לי ויגיד לי: אתה חלק מעולם היצירה, אתה כולך מבטא של הרוח. אז יהיה לי כוח, תהיה לי רוח לעלות למעלה. אם עולם הבריאה יגיד לי: עשיה ויצירה יקרים אתם בעצם חלק ממני, אתם התממשות של כוחות ההתגשמות והיצירתיות שטמונים בבריאה עצמה "אשר ברא אלוקים לעשות". זה נותן כוח לעשיה ויצירה לעלות לעולם הבריאה. אם עולם האצילות יגיד לי: עולמות הבי"ע, אתם הופעות חיים של המימוש של החיים האלוקיים, אתם בעצם ה-הו"ה של הי' העליונה. אז יהיה לי כוח לעלות לעולם האצילות. קודם כל צריך להבהיר את השייכות, לעורר אותי. להזכיר לי שאני ענף של עולם עליון יותר ואז יש לי כוח לעלות.

הכלל הזה הוא הרבה יותר רחב. בדרוש שלנו זה בולט בגלל המצב הגלתי. לו לא הייתה גלות, היינו במצב בית מקדשי, הזו"ן היו בגדולתם באצילות, ורוב הזמן במוחין דגדלות והארת פנים. אני נמצא כאן כי אני בגלות, נפלתי.

לו היה מצב בית מקדשי, לא היה צריך להמשיך מוחין, כביכול. כי כבר היינו במוחין דגדלות. לא היה צריך לעבור מאחור לפנים, כביכול. כי במצב בית מקדשי הכרובים מכוונים זה לזה פנים בפנים. היינו במצב גלות והארת הפנים. זו הנחת הבסיס של דרושי הלילה, על מצב המקדש בשמועה שלנו. מה היינו צריכים לעשות בקריאת שמע במצב בית מקדשי? קריאת שמע באה לעורר תנועת חידוש שפע. אבל לא היה צריך לייצר את המצב הזה בו אני בגדלות ובהארת פנים. כי זו המשמעות של בניית ביהמ"ק, זו"נ בגדלות ובהארת פנים במשך כל היום. אז עיקר התנועות יהיו תנועות חידוש שפע ולא תנועות בניין פרצוף, בניין הקומה. הקומה כבר נבנתה. האר"י אומר שכמעט ולא היינו צריכים להתפלל. לו לא היה נחרב בית מקדשנו. זו"נ כבר עמדו פנים בפנים. מטרת התפילה היתה רק לעורר רצון לשלום. היינו צריכים להגיד רק את הברכות האחרונות של התפילה.

מטרת שמע ישראל הייתה לעורר את הייחוד המתחדש כל יום ויום. שכל יום ויום יהיו בעיניך כחדשים. השיח, השפה, והתודעה היו תודעה של גדלות, תודעה של הארת פנים. לכל יום יש את החידוש והברכה שלו. עיקר העניין של קריאת שמע הוא לעורר את ההתחדשות של החיים, את הרצון והשלום שמאיר כל יום ויום בהארה חדשה. כל הנושא של העלאת הפרצופים, בניית הקומה והבאתם לפנים הוא תולדה של הגלות.

כיוון שאנחנו במצב הזה, אנחנו חוזרים לאותו סיפור בסיסי. כדי לייצר מסע, ממדרגה נמוכה, צריך לעבור מיניקה למוחין דגדלות. צריך לקבל שפע עליון שיאפשר להעלות מ"ן. זה כלל יסודי. מתי שזה נראה שזה לא כך זה בגלל שכבר היו תהליכים כאלו שבנו את האפשרות לעלות. זו תנועה עדינה בעבודת הי' שנפתחת פה. להבין שאמנם העיקר זה התעוררות דלתתא, בשפה החסידית. אבל לפני שיש התעוררות דלתתא צריך את התעוררות דלעילא. בשביל שאני אוכל להתעורר ולעורר, צריך שהקב"ה ייתן לי את היכולת להתעורר. אני צריך לעורר משהו מלמעלה שייתן לי את הכוח לעלות, כדי לעשות את עבודת הי'. על התנועה הזו, נשהה עכשיו. על הכוח שאני מקבל שהוא עדיין שלב חניכתי, הכנתי. אני מקבל כוחות לצורך העלייה, לצורך היכולת שלי להעלות מ"ן ולהמשיך תודעת ייחוד. סוג של "חונך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה".

דוגמאות נוספות לקבלת הכוח לעליה

דוגמה שניה נמצאת בכוונות האוכל, בכוונת 'מלך העולם'. אנחנו אומרים "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם בורא פרי העץ" או "בורא פרי האדמה". בכוונות האר"י על ברכת האוכל, אתה רוצה להמשיך שפע לעולם. החג"ת, זה האבות, צריכים לקבל שפע עליון שיעורר בהם את תודעת הברכה. 'ברוך', זו התעוררות הברכה העליונה של התדיר שמאירה בחג"ת, באבות הקדושים, אברהם יצחק ויעקב. 'אתה' - חסד, הויה - תפארת אלוקינו - גבורה. המשכתי הארת ברכה על החסד, הגבורה והתפארת. עכשיו הם יכולים לעלות למלך העולם. הם עולים כשרים אל הבינה כמלך העולם וממשיכים את השפע של בריאה. 'בורא פרי העץ', 'בורא פרי האדמה'. שפע של בריאת חיים. אבל, לפני שהם ימשיכו ברכה הם צריכים להכיר בזה שיש ברכה שזורמת בתוכם שהם שייכים לברכה האלוקית ויש להם עניין לגלות ולהופיע אותה בתוך המציאות. אז זה שלב מקדים בשביל היכולת לבצע תהליכי עליה.

הרבה פעמים נראה את הדברים האלה בתור ידיים. אני זקוק לידיים עליונות שיימשכו בי כדי שאני יוכל לעלות לעולם שמעל. כוח עליון שאני זקוק לו בשביל לבצע בכלל תנועה. התנועה של הידיים עוזרת לי לעבור מעולם לעולם. אפשר לראות את זה בקדיש, בקריאת שמע, בכל פעם שמברכים ברכת הנהנין, בכוונות של מנחה של ער"ש. אפשר למצוא את היסוד הזה באר"י בכל מיני מקומות. בשביל לבצע תנועה של עליה, צמיחה והתחדשות בשביל להיפתח לחשיבה, שפה ותודעה חדשה, אני צריך כוח. זה משהו שכולנו מרגישים גם אם אין לנו שפה בשבילו. לפעמים אין לנו את הכוח לבצע תנועה של עליה, לצאת למסע. יש שלב מסוים בו אנחנו צריכים להיטען במקום בו אנחנו נמצאים, בכוחות שיתנו לנו את היכולת לבצע עליה. כוחות שמבריאים, מחזקים, פותחים אותנו, ומכינים אותנו לשלב בו כביכול אין צמיחה עדיין, אני עדיין לא עושה שום תנועה עליה, אבל התנועה הזו היא תנועה שמשלימה ופותחת ומכינה אותי, בתנועות של עליות עדינות וסמויות יותר, שמאפשרות לי לבצע את הקפיצה שאני רוצה לבצע, את הצמיחה לשלב הבא.

אפשר להבין ככה גם את המקווה שלפני שבת, ועוד תהליכים שמקדימים את השבת - מנחה של ער"ש, הדלקת נרות בער"ש. אלה מצבים שבנקודת הכניסה כבר מכילים בתוכם באופן ראשוני את כל האור שיבוא עד הסוף. כל האורות שעתידים להגיע מאירים כבר בשלבי הראשית הזאת. זה קצת יותר קיצוני, כי שם אנחנו ממש מעין טועמים את הטעם של שבת בתהליכי ההכנה. פה יש משהו יחסית מינורי, שנשאר נאמן למסגרת בה הוא קיים אבל מנסה לפתוח ולהעצים את התנועות שקיימות בה בשביל לבצע את היכולת להתפתח ולצמוח מעבר. זה משהו מאד יסודי לעבודה שלנו. בהרבה תחומים בחיים.

קבלת הכוח לעלייה - בין תהליך טבעי לתהליך מודע

בשביל לקבל הארה עליונה צריך שהעולם העליון יתייחד וימשיך לי הארה. אבל אני לא יכול להעלות מ"ן כדי שהוא ימשיך לי הארה. אז מה עושים? זה הפרדוקס שהוא חידד עוד יותר. אני צריך שהעולם העליון ישפיע לי, בשביל שהוא ישפיע לי אני צריך לעלות מ"ן. אני לא יכול להעלות מ"ן עד שהוא לא ישפיע לי. מה עושים?!

הפרדוקס הזה קיים עוד מבריאת העולם שכבר בהתחלה היה צריך להעלות מ"ן. אבל שם היתה בינה של "כד סליק ברעותה למברי עלמא". שם הקב"ה אמר: לאדם אין כוח להעלות מ"ן אז אני מעורר אותו. אני מעורר את המ"ן מלמטה למעלה. זה המונח בשפה הארמית "כד סליק ברעותה למברי עלמא". כביכול בשביל לברוא את העולם צריך לרדת לא לעלות? "כד נחית ברעותא למברא עלמא"? האר"י מבאר שהקב"ה העלה מ"ן מינה וביה

מתוך עצמו. לא היה מי שיעלה לו רצון אז הוא העלה את הרצון לעצמו לברוא את העולמות, הוא העלה מ"ן בעצמו.

אבל פה זה לא לגמרי הסיפור שלנו, כי פה אני כן מודע בתהליכי שמע ישראל. הרבה פעמים בחיים את השלב ההכנתי אנחנו עושים באופן לא מודע. היו לנו שלבי שיא, אח"כ נפלנו ברצוא ושוב לקטנות ואחור, ואנחנו נמצאים בשגרה רדומה. אנחנו נמצאים בסוג של עיבור, נצברים בתוכנו כוחות למסע הבא, לו יהי, שלא שתו לנו את החיצונים את המיץ בשלב העיבור. משם אנחנו אוגרים כוח למסע חדש, לעליה. יש תקופות של עליות, ירידות ומצבי תרדמת. מצבי התרדמת האלה הם מצבי צבירת אנרגיה ולפעמים גם התעוררות עליונה שדוחפת אותנו. מה דוחף את העלייה הבאה? משהו פתאום מתעורר בתוכי. פגשתי משהו, מציאות חיצונית העירה אותי, כאפות של מלאכים העירו אותי. משהו דחף אותי להתעוררות ויש לי היום כוח להתפלל. היו כמה ימים בהם לא היה לי כוח, ופתאום יש לי כוח, מתעורר בי משהו עליון. אולי בשבת קודש, או חגים שמעוררים אותי בבחינת "כד סליק ברעותה למברי עלמא". אבל אני לא שותף, לא מכיר את התהליך, אין לי את היכולת להתנהל בתוכו, בתוך שלבי ההכנה. פה האר"י מדבר על מקום בו אנחנו שותפים לתנועה של "כד סליק ברעותה למברי עלמא", שותפים לשלב הזה, יודעים להתנהל אל מולו ולקבל ממנו. את זה אנחנו מכוונים בשמע ישראל.

העלאת מ"ן טבעית בתדיר

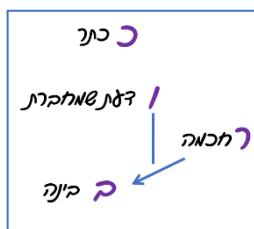
מה זה לכוון ב"שמע ישראל"? אני מתכוונן לתדר שתמיד קיים. תמיד יש תדר של רצוא ושוב של העלאת מ"ן שקיים בתוך המציאות. ככל שנתכוונן, נתחבר, נתקשר אליו, הוא ייתן לנו כוח לבצע את תנועת העלייה. התדר הזה זו העלאת המ"ן שקיימת תמיד בתוך התדיר. עליית המ"ן שקיימת בתוך התדיר היא סוג מסוים של "כד סליק ברעותה למברי עלמא". זוהי סוג מסוים של תנועת חיים שכל הזמן נעה בתוך העולמות ודוחפת אותם להתהוות, לצמיחה ולהתחדשות.

מי שמכיר את האירוע הזה זה הרבה יותר ההורים מאשר הילדים עצמם. ההורים חווים כל הזמן את העלאת המ"ן של התדיר. הילדים לא תמיד מודעים אליהם, לא תמיד מרגישים את העלאת מ"ן המתמדת שהם מעוררים בהורים. עצם הקיום של הילד, עצם האינטראקציה איתו, מה שהילד מביא להורים שלו כל היום, תהליכי ההתחדשות שלו, מעוררים להורדת שפע כלפי הילד. מעוררים להתעוררות של רצון, דאגה ומחשבות על הילד. גם אחרי שהוא כבר ישן אמא ממשיכה לדאוג לו, מה שלומו? מה קורה? איך יהיה? "חושב מחשבות לבלתי יידח ממנו נידח".

כל זה קיים בייחוד התדיר. שם כל הזמן יש העלאת מ"ן בלתי פוסקת באו"א, שקיימת מעצם היחסים הנסתרים בין הרוחא דשביק שטמונה בילד לבין ההורים שלו. אם הילד יקלוט את זה, אם הוא יבין את זה הוא יכול להתחיל לנוע שם. לא באופן לא מודע, אלא באופן מודע. הוא מתחיל להתכוונן למקום הזה, לחוש אותו, להתברך ממנו, לקבל ממנו כוחות של התעלות, צמיחה והתפתחות. זה שם. קיים כל הזמן, באופן לא מודע מבחינתו. זה השלב הבא. זה לא ה"כד סליק ברעותיה" של אריך אנפין, או של עתיק יומין.

זה הכוח לעליית העולמות. זה לא עליית העולמות של ההורים, שבאופן טבעי עולים כל הזמן כי הילד גדל ומתפתח וצומח ואני מכוון לזה כל הזמן. פה אני רוצה לצמוח באופן פעיל, ללכת לדרך חדשה, לפתוח דברים חדשים שהם מעבר להורים שלי במובן של ישו"ת. אבל אני זקוק להתכוונן לאנרגיה הזו לתנועת חיים הבלתי פוסקת הזו שקיימת, ומאפשרת לי לעלות.

המודעות לברכה

כשאני מתכוון למילה 'ברוך' ומקשיב רק ל'ברוך' הזה. ה'ברוך' זה זרם חיים מתמיד לברכה שקיימת בעולמות. ב' זה בינה, ר' זה חכמה, שמשפיעה בבינה, ו' זה הדעת המחברת ביניהם וכ' זה הכתר שמשפיע בהם. יש כל הזמן תנועת חיים שזורמת בתוך הבינה, היא נעה אליה באחור. תנועת חיים בלתי פוסקת שדוחפת את החיים ונשפעת מתוכה מאור רצון העליון שרוצה בחיים האלה. זוהי ברכה בלתי פוסקת שקיימת בחיים שלנו.

אני קודם כל צריך לזהות שיש בי ברכה. ילד לא תמיד מזהה שיש בו ברכה, הוא בעיקר רואה מה שחסר לו, מה שאין לו, מה שמפריע לו. היכולת לזהות כמה הוא ברכה בשביל ההורים שלו, זה כוח של התדיר. לזהות את השם ב"ן שבתדיר, שקיים כל הזמן ועולה מים נוקבין בהורים. שהוא הברכה של ההורים שלו. ברגע שזה השתנה הוא כבר יכול לעבוד עם זה. לקבל מזה כוח, לשמוח ולהודות על הברכה שבו, להכיר בטוב שבברכה שבו ולרצות להופיע אותה בתוך המציאות. להוציא אותה מן הכוח אל הפועל בצורה שהוא נושא את מלך העולם בברכת חייו, ולוקח אחריות על הברכה שטמונה בו לממש אותה במציאות, שזה ישראל. לקחת את מלך העולם הזה, ולשרות איתו, להיות בבחינת שרים למלך העולם. ככה האר"י מבאר את הכוונה של האבות, שעולים אל מלך העולם. הם עולים כשרים, כי עכשיו הבינה היא לא רק ברכה הסמויה הנסתרת שיש במציאות, עכשיו הבינה היא סוג של מלכות חיים, בהקשר הזה עוד לפני גילוי הקודש העליון. גילוי החיים האלוקיים שרוצים להופיע במציאות, שאנחנו או האבות הקדושים, ילדיהם, נושאים אל תוך המציאות ומופיעים אותם מהכוח אל הפועל. אנחנו הופכים להיות שרים בבחינת ישראל, כי שרית עם אנשים, להופעת כוחות החיים שגנוזים בתוך הברכה הבלתי פוסקת הזאת. היא עכשיו מלך העולם ואנחנו השרים שלה. הולכים לפני אלוקים.

אבל לא הייתי יכול לעשות את זה אם לא הייתי שוהה בשלב של היכולת לזהות את ה'ברוך'. ה'ברוך' הזה הוא כנהר היוצא מעדן להשקות את הגן. זה זרם בלתי פוסק שקיים במציאות. ב'. בראשית. ב' בתחילה זה ברכה, בעולם כולו יש איזושהי ברכה שיוצאת מהראשית עם נקודה שטמונה בתוך הב', ומשם העולם נמשך. כל העולם הזה הוא ברוך. ברכה בלתי פוסקת שבאה מהנעלם, מהקדוש.

בשביל לזהות את הברכה לא צריך כוח עליון, זה מצריך כוח רצון ומודעות. צריך להגיע להבנה. לא צריך עליה בשביל זה. צריך תשומת לב של ראייה מי אני בתוך מערכת היחסים הזאת. צריך לעמוד מול ההורים שלי, לזהות שאני הברכה שלהם. שהילדים שלי הם הברכה שלי. אני מזהה את התנועה הזאת שקיימת כל הזמן. היכולת לחוות את השמחה שבה, את הטוב שבה ואת ההודיה שבה, ולתת לזה להתמלאות. התמלאתי בכוחות החיים האלה, יש לי מוטיבציה, כוח לעשות, כוח להשקיע בחיים. אבל אם אני לא אחווה את הברכה, ואני אחווה אפילו את הקללה של החסר, והשבור, לא יהיה לי את הכוח לעלות. זו העבודה שלנו בישמע ישראל.

האר"י אומר, שביכולת ליחוד התדיר יש כל הזמן העלאת מ"ן, נפנה אליה קשב, ונקבל ממנה כוח לעלות. אנחנו הולכים לקבל עכשיו שם ב"ן. שם ב"ן, קיים כבר באמא, בסוד הרוחא דשביק סביב ייחוד התדיר, לא פסיק לעלמין. כוח התעוררות בלתי פוסקת של צמיחת חיים והתהוות חיים, אותו אנחנו רוצים להאיר גם בז"א ובמיוחד בנוק', במלכות. זה הבסיס לכל מה שנלמד עכשיו. כשנגיע לייחוד עצמו, באחד, שם לא נשתמש בשם ב"ן, נשתמש בשם ס"ג. שם נעלה בשם ס"ג, כי שם אנחנו כבר ממש עולים באמא, כחלק מאמא. פה אנחנו עולים מאמא, כנקודת התדיר שלה. עם אמא בנקודת התדיר אנחנו עובדים עם שם ב"ן ולא עם שם ס"ג. שם ס"ג קיים ברקע אבל עובדים בעיקר עם שם ב"ן.

כוונות "שמע" – שם ע'

ונתחיל לפרש שמע ישראל כו' תחילה תכוין להמשיך הארה מן אבא אל ז"א ומן אימא אל נוקבא דז"א הנקרא מלכות וזהו ענין שמע ישראל שמע לנוק' וישראל אל ז"א.

אני רוצה להמשיך הארה מאבא לז"א, זה שיר אל, המשכת אור מקיף דאבא וחסד וגבורה דאבא שיאירו לז"א, שייתנו את הכוח לעוף, והמשכה מקבילה מאמא לנוק'.

ובתחילה תכוין דרך קיצור כי שמע היא שם ע' פי' כי המל' הנק' שם היא המקבלת עתה הארה מן השבע תחתונות דאימא אשר כל א' מז' כלולה מי' ונמצא שהם ע' ולכן ע' זו של שמע הוא ע' רבתי לרמוז שהיא רומזת באימא כנודע שאלפא ביתא רבתי באימא ובינונית בת"ת וזעירין ביסוד כנז' בתיקונים וע"ש.

הכוונה הפשוטה של "שמע ישראל", היא כך: 'שמ' זו המלכות, אנחנו ממשיכים לה הארות מז"ת של אמא ע'. ברגע שהיא תקבל מז"ת דאמא היא תגדל להיות בת שבע ספירות במקום רק ספירה אחת. זה דבר אחד שיקרה לה. הדבר השני שיקרה לה הוא שהיא מזהה עם אמא, ולכן יהיה לה כוח לעלות אליה. ברגע שהמלכות מבינה שעניינה הוא הופעה, ברגע שהעולם הזה מבין שעניינו הוא סוג של הופעה של העולם הבא, הוא יכול ללכת אל העולם הבא. הוא הגילוי שלו, הוא השם של העי'.

ההזדהות של המלכות עם אמא

עולם הבא מתגלה במלכות, בעולם הזה. העולם הזה קשור לעולם הבא. היכולת לשמוע איך הארת העי' העליונה מאירה בתוך השם, נותנת לשם את הכוח לבצע את העלייה שהוא זקוק לה, כוח לעלות מ"ן. אם אני השם, אם אני הגילוי של העולם הבא, ברור שאהיה המ"ן של העולם הבא. אני שייך לעולם הבא, ואני יכול להעלות את אמא לאבא. אני יכול להעלות באמא מ"ן.

אם אני גילוי של אמא, ואני ההופעה שלה אז אני שייך אליה, אני יכול לעלות, כי אני השם שלה. מתברר שהמלכות התחתונה היא סוג של המלכות של אמא. דבר שני, אם אני הגילוי שלה אני במובן מסוים משלים משהו בהתגלות שלה. לאמא יש בקשה מסוימת בגללה היא יוצרת את העולם הזה. יש משהו לברר בעולם הבא שמבקש להתגלות ולהשתלם דרך ההופעה שלו. כל הופעה משלימה משהו בשורש שלה. לכן היא יצרה אותה. יש משהו שרוצה להתממש, להתגלות ולהתברר, שזקוק בשביל זה לירידה לעולם התחתון, בשביל לחזור ולעלות מ"ן בשביל השלמת הבקשה של העולם העליון.

השם הזה, שהוא שם של אמא, מתברר. השם התחתון משלים את השם העליון, הוא מברר אותו, ולכן הוא יכול לעלות לשם ולעשות שם בירור. הבירור הזה יעלה מ"ן באמא, והיא תעלה אותו לאבא. להתייחד איתו.

יש חיסרון שטמון באמא, שמוליך אותה למטה, הוא מונע מהיכולת שלה להיות בהרמוניה עם אבא. חסר לה משהו. לכן היא לא יכולה להיות בתוך מצב של חיבור שלם, ראשוני ומקורי. חסר לה משהו. לכן היא יורדת לעולם הזה. אבל כשהיא יורדת לעולם הזה, היא כבר לא בעולם הבא. זה יוצר תהליכי בירור בעולם הזה, אבל זה גם מחסיר משהו ביכולת שלנו להיות באמת בעולם הבא, להיות מחוברים למקור שלנו. כל עוד לא היתה העלאת מ"ן מלמטה, כל עוד השם שנמצא למטה לא יעלה לשורשו, יהיה חוסר ביכולת שלה, של השורש להתחבר

למקורו.

המשכנו ז"ת דאמא לנוק'. הבנו שהעולם השמי התחתון מחובר לע' העליונה, מחובר לבקשה של העולם הבא, שמחוברת לשם התחתון. עכשיו אפשר לעשות את הצעד הבא. זה נותן לי כוח לעלות. אם אני מבין שהעולם הבא או ההתגלות של העולם הבא קשורה לעולם הבא, נכללת בו, היא ענף שלו, היא גם יכולה לחזור לעולם הבא עם כל מה שהיא נושאת בתוכה שרלוונטי וקשור לעולם הבא.

כל זה מבואר בשער הכוונות בדרושי הלילה, זה גם כתוב בזוהר, ב'שמע ישראל' אנחנו ממשיכים את הארת ע' לשם. ע' רבתי נמשכת לשם ונכלל עולם עליון בעולם תחתון. זה מה שעושים בשלב ההכנה.

היכולת "לשמוע"

בפשטות היה אפשר לעצור פה ולהמשיך הלאה. אבל האר"י לא עושה את זה, ומסבך את החיים...

אפשר לראות את זה כאילו אומרים לכם: "שמע" - "בוא תשמע". תאיר את הע' העליונה בתוך השם, ואז יוצר שְמַע. תקשיב לזה שיש משהו יותר עמוק בתוך השם שמתגלה, בתוך ההופעות שמתגלות. זה סוג של שמעון. היכולת להביא שמיעה לתוך המציאות. אתה לא מקשיב רק לשכבות החיצון של המציאות, מה האדם מדבר איתך, אלא מתחיל לשמוע יותר לעומק מה הוא אומר לך, מה באמת הוא מבקש בסיפור, מה הבקשה הפנימית שנמצאת מאחורי הסיפור החיצוני של האירוע. כשאתה מתחיל לשמוע את זה, אתה מתחיל ללכת אל העולם הבא. "אשרי אדם עוז לו בך מסילות בלבבם עוברי בעמק הבכא מעיין ישיתיהו". ר' מנחם מנדל דורש ש"אשרי אדם עוז לו בך", שממשיך לז"ת את הע' העליונה. מי ש"שם דרך אראנו בישע אלוהים". מי ש"שם דרך", שזה "שם" שנותן דרך לעולם הבא. מי שמבין שבכל העולם הזה יש הקשבה למשהו עמוק יותר שמנסה להיאמר, זוכה ורואה לישועת אלוהים בעולם הבא. זוכה לראות איך העולם הזה הוא דרכים אל העולם הבא. הוא מסילות. אשרי אדם ע"ז לו בך, מאיר את הע' בז"ת. אז מסילות בלבבם, כל העולם הזה הופך להיות מסילות בלבבם. הוא מתחיל לראות המסילות של הלב שהולכות אל העולם הבא. שמשוה עמוק יותר מבקש בתוך החיים שלו, מאחורי הפרנסה, הבית והזוגיות, מאחורי כל מה שהוא עושה בעולם הזה יש בקשה נשמתית עמוקה יותר שמסתתרת. היכולת להתחיל להקשיב לה זה להקשיב לשם ב"ן של אמא שהוא הרוח הזורמת בתוך מעמקי הזו"נ במוחין של שמות אלוקים.

בשמועה ראשונה עסקנו בזה הרבה. זה הסוד של משה רבנו. היכולת להקשיב לרוח של אמא שהיא שם ב"ן. זהו בנימין הצדיק שזורם בפנימיות העולמות, בתוך מרחב חיצוני של הגוף של העולמות, ומייצר שם תחושה של חוסר סיפוק במה שיש לי. אני תמיד מרגיש חסר נחת במה שיש לי. אבל במקום להשליך את חוסר הנחת הזה החוצה, לעוד רעש חיצוני, לעוד עודפות חיצונית של כסף וכוח ועוד, אני מתחיל לכוון את זה פנימה, להבין שיש פה קולות פנימיים שנעים בתוך המציאות החיצונית ומבקשים משהו אחר. משהו עמוק יותר בתוך העשייה. בתוך הבית, הם מבקשים מנוחה. בתוך הקשר הזוגי החיצוני הם מבקשים בקשת לב, שייכות עמוקה של ייחוד ואינטימיות. בתוך כל האכילה הם מבקשים קשר רגשי עמוק. לא רק שהילד יאכל את האוכל, אלא יש משהו עמוק יותר שאמא מבקשת. יש קולות פנימיים שזורמים בעומק המציאות כולה. זה הסוד של משה רבנו בשמועה ראשונה. הוא הקול והרוח. הוא הקולות של אמא שזורמים בתוך המציאות. הקול ודיבור, זה ייחוד משה וכנס ישראל, משה וכלת משה. זו הפנימיות של אמא שזורמת בתוך הז"א ובתוך הנוק'. אומר האר"י זה קול ודיבור. זה קולות ודיבורים פנימיים שזורמים כל הזמן בתוך המציאות שלנו.

אלה קולות שיכולים להיות מתסכלים. קולות שיכולים להיות מושלכים החוצה לעשייה חיצונית עודפת. ואלה יכולים להיות קולות שיביאו להקשבה פנימית של מה אמא מבקשת בתוכנו. מה היא בקשת הנשמה שמסתתרת בתוך העולם הזה, בתוך השם. אם אתה שומע, אם אתה מחבר את הע'- הז"ת דאמא, שזרמות בתוך הזו"נ, שזה יעקב ורחל, בשמועה ראשונה, דהיינו הארת הגופא של העולם הזה, של שמות אלוקים של חיצוניות העולמות. אז בתוך הז' מאיר הע'. "אשרי אדם עז לו בד". דרוש נפלא של ר' מנחם מנדל בפרשת כי תבוא. ברגע שה'שם' נפתח לע', נפתח להיות שמע, אתה מתחיל לשמוע.

היכולת לשמוע את הקולות והדיבורים שהם הע' של אמא, ז"ת דאמא, שזרמים בתוך המלכות, בתוך השם, מאפשרים ל'שם' לקבל כוח לעליית מ"ן. בשמועה ראשונה זה משה וכלת משה. משה הוא הז"ת דאמא, המלכות של אמא זה כלת משה. הו"ק דאמא זה משה. שניהם זרמים פנימיים של קולות ודיבורים שזרמים בתוך הגוף של יעקב ורחל.

התת פרצוף שנמצא בקולות הפנימיים של אמא כל הזמן הוא בנימין. בנימין הוא שם ב"ן. הוא הסוד של הייחוד התדיר הבלתי פוסק של הרוח שעולה. לכן משה עולה בשמועה ראשונה כל הזמן בסוד הייחוד תדיר באמא, הוא וכלת משה.

בשמועה ראשונה שם ב"ן הוא באמא. כמו שיש בנימין למטה שהוא סוד הנקבה שבזכר, נקודת הבקשה העולה בתוך הרוח, ככה יש ב"ן למעלה, באמא שהיא נקודת הבקשה שלה. נקודת בקשה שאבא נתן בה. כל הזמן יש בחיים שלנו משהו חסר שרוצה עוד. כל הזמן לא מספיק לנו משהו בחיים. יש משהו שכל הזמן מפעיל את הבאר שלנו וגורם לה לעלות ולבקש עוד ועוד. זה המקום שלוקח את היש אל היותר שבו, המעבר שבו. זה יכול להיות ביחסי מלכות וז"א, וזה יהיה בנימין שבנקבה, שהיא קיבלה אותו מהז"א, שנתן בה את הבנימין של אמא. וזה יכול להיות מה שאבא נותן באמא את הבקשת חיים הבלתי פוסקת שיש בתוכנו שהופכת להיות בנימין, נקודת ציון של השכינה, של אמא, שהיא הסוד שגורם שכל הזמן יש בתוכנו בקשה למשמעות, שהחיים שלנו יהיו משמעותיים.

מה זה אומר שהחיים משמעותיים? אין לנו מושג. אנחנו רוצים משמעות בחיים. כל החיים זה מסע למשמעות. משמעות זה שמע. נכון? למשמע את החיים שלנו, שיהיה שם משמעות. בכל פעם שאנחנו חווים נוכחות של חיים בתוך מה שאנחנו עושים, אנחנו חווים משמעות. יש משהו שאנחנו שומעים בתוך ההתרחשות הזו, שאין לנו מילים בשבילה. למה זה משמעותי לי? למה זה יקר לי? רק רבי עקיבא ראה את זה. כל יקר ראתה עינו. שהוא עלה מ"ן במחשבה העליונה. הוא עלה ב"שמע ישראל", אבל זה אקסטרים, זה לא משה רבנו. זה היה בסוד קידוש השם.

בצורה הפשוטה יש שמיעה בלתי פוסקת שקיימת בייחוד התדיר, שזה הסוד של נבואת משה, בכלת משה. ז"ת דאמא שמאירים בתוך הגופא ועיקר עניינם זה להגיע למלכות לתת בה את הבנימין שגורם למציאות עצמה לבקש משהו שהוא מעבר לקיום הגשמי על אף שהיא חיה שם. יותר משהיא רוצה בהתגשמות עצמה, יש לה בקשת לב בתוך ההתגשמות. היא מבקשת 'עתה ילווה אישי עלי כי ילדתי לו שלושה בנים'. הבקשה הזו היא אותו יסוד אמא שטמון בתוך הנקבה. הוא ייצור את התהליך בו המלכות תעורר את הבנימין שבה. הוא יגרום לז"א לעורר את הבנימין שבו, ושניהם יחד יעלו לאמא, יעוררו את הבנימין שבה, והיא תעלה לאבא.

כשאנחנו עושים את זה באופן מודע נפתחות לנו אפשרויות להעמקה של התדיר ואולי אפילו ללכת אל מעבר

לתדיר, להביא משהו חדש למציאות.

אמרה שבת לפני הקב"ה: לכולם יש בן זוג ולי אין בן זוג. אמר לה כנסת ישראל היא בת זוגך. כלמר: אמרה גופא לקב"ה אין לי מ"ן להעלות לך, אמר לה, לכי לאמא, לבחינה של אמא, שהיא כנסת ישראל, דא בינה, כלת משה, קחי ממנה מיין נוקבין להעלות מ"ן. התהליך הזה הוא מה שהאר"י מבאר פה בשמע ישראל, קצת במילים אחרות, אבל אלה אותן תנועות. זה יושב על הדינמיקה הזו. במילים אחרות מכל מה שלמדנו בשמועה ראשונה. אבל אם תשמעו, אתם תשמעו את זה, את התנועה הזו. כשאני מאיר את הע' בתוך השם אני מתחיל לעורר את הקולות הפנימיים, את הדיבור הפנימי, שמאירים בתוך הגופא. מחברים את השם לשמע ונתחיל לראות התעוררויות של בנימין באופן דומיננטי. בנימין זה שם ב"ן, זה הכוח לעליית הרוח.

האר"י מבאר בעקבות הזוהר שיש בן אוני ובנימין. בן אוני זה הבן השמאלי, זה מה שרחל חוותה, היא היתה בצער, וזה הבן של השמאל. אבל 'אביו קראו בנימין'. יש פה נקודת סוף שקשורה לנצח של החיים, לחסד, למקום של אהבה, שייכות, התקשרות. לא רק מקום של בקשה שאני מבקש והיא לא מתממשת כי העולם הולך לתוך סופו. אם אחיה את הב"ן שבחיצוניות העולמות בצורתו השמאלית, אני אחווה את התסכול. הוא יצה"ר, הוא מלאך המוות. דהיינו, יש בתוכי תשוקה להתהוות אבל היא תמיד הולכת אל סופה, אל מותה, נסתרת בתוכה והאון הופך לאוני. זה בודהה. העולם הזה הוא בן אוני.

אביו קראו בנימין, כי זו היכולת להעתיק את זה מהשמאל לימין. תנועה שמאלית היא תנועה של חסר ובקשה אבל היא מחוברת לאהבה, להתקשרות, היא נפתחת אל המעבר ולנצח. זה משנה את כל הדינמיקה של התנועה. זו תנועה שמאלית שמחוברת ויונקת מהימין. זה המקום שהזכר נתן בנקבה. המלכות שברוח. אבא נתן אותה באמא. אבא הוא ימין, נתן אותה באמא והיא הפכה בתוכה לתנועה שמאלית, תנועה של עלייה. תנועה של שמאל שמאחדת כי היא מחברת אל הימין של אבא.

הנקודה הזאת באמא היא הסוד של הפלא של החיים. נקודת ציון, נקודת המעמקים, נקודת הפלא. נתיב לא ידעו עיט.

ההזמנה של הע' להאיר בתוך השם. תתן לנו את הכוח לעליה אח"כ. קודם כל להאיר את הע' בשם. להאיר ע' בז', בתמונה יותר כוללת. אם אני לא אסתכל רק על המלכות אלא על כל הז"ת, זה להאיר את הע' בז'. ר' מנחם מנדל, פרי הארץ המשיך בנושא תורה יפה: יש לאדם מידות. המידות שלנו הם מגושמות. עסוקות בתוך מרחבי הגשם ונעות אל תוך ההתגשמות. היכולת שלנו לשמוע את העולם הבא שבתוך המידות שלנו, להקשיב לאהבה שלנו, כמו שהיא בקול הנשמתי שלה. בתוך האהבה הגשמית, האהבה עצמה היא איכות שמעבר לגשמי, היא תנועת רוח, תנועת נשמה, היא תנועה הרבה יותר מעודנת שטמונה בתוך האהבה הגשמית, זה הפרוזדור לפני הטרקלין. זה לקחת את המידה ולהפוך אותה לדרך, למפגש, למסע, של להקשיב איך המידות הגשמיות הן נפתחות, לשמוע איך הן נפתחות אל העולם הבא שנוצר במערכות היחסים שלנו, בכל המידות שלנו.

אפשר לקחת כל מידה ולהקשיב לע' שמאירה בתוך הז'. ואז 'אשרי אדם עז לו בך מסילות בלבבם'. על זה הוא ממשיך ודורש שכל המעביר על מידותיו מעבירים לו כל פשעיו. הגמרא אומרת שהעוון לא נמחק. מסביר ר' מנחם מנדל שכל מי שמעביר על מידותיו, כל מי שמוכן להסיט את המידות שלו, מהמצב הטבעי הגשמי שלהם, מהגופא, לעבר העולם הבא, הוא מעביר על מידותיו. מעצם המוכנות הזו, כבר מעבירים לו כל פשעיו. הוא כבר שינה פוזיציה ביחס לחיים. למה העוון אינו נמחק? כי הוא עדיין לא עשה הרבה. עד שהוא לא באמת ישנה את המידות

שלו, זה שם, זה רק תהליך, רק פתח. זה פתח גדול. על זה אנחנו פה, בבחינת המעביר על מידותיו, הופכים את המידות למעבר. מעבר לעולם הבא, מאירים אותם דרך זה שמקשיבים לעולם הבא שמהדהד בתוך העולם הזה, בתוך הז"ת ובמיוחד בתוך המלכות.